

ЧУДНИЯТЪ ДѢЛО

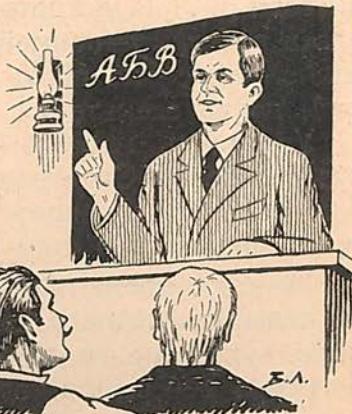
VII

Името на учителъ Милко и неговата слава се понесеха изъ околнитѣ села. Отъ много място почнаха да идватъ селяни и учители, за да видятъ тоя младъ и неуморимъ учителъ, който учи и малки и голѣми, и млади и стари. И изведнажъ малкото селце Бѣлица, като че порастна. Селянитѣ му се почувствуваха по-голѣми, по-горди. И всѣки желаеше да бѫде пръвъ, не само въ училище, като по-скоро се научи да чете и пише, ами да бѫде пръвъ въ селото, да бѫде говорчивъ съ всички, да бѫде добъръ съ всички.

Цѣлото село се прероди и заживѣ братски. Карадици и кавги нѣмаше, лоша дума не се чуваше. Кръчмата опустѣ, никой не влизаше въ нея, затвориха я. А училището гъмжеше дене и ноще като кошеръ.

Учителъ Милко хвърчеше
отъ радостъ.

Единъ денъ той само подхвърли дума, че трѣбва да направятъ училище, защото не е хубаво да нѣматъ свое училищ-

но здание. Цѣлото село скочи като единъ човѣкъ. Веднага опредѣлиха място за училище и започнаха да сѣкатъ още веднага греди и други дѣрвета, да докарватъ камъни.

Учителъ Милко не се помнѣше отъ радостъ. Той не усѣщаше умора. Цѣлъ денъ, цѣла вечеръ учеше малки и голѣми. Често имъ свирѣше и съ цигулката си, учеше ги да пѣятъ. Малките пѣха училищни пѣсни, а съ голѣмите